

Hans is dood. En ik leef en ben hier, in het land dat we samen zouden ontdekken

Net als toen en toch ANDERS

Vijf jaar na de dood van zeiler Hans Horrevoets reist zijn vrouw Petra van Rij (37) met hun twee dochters Bobby (6) en Kit (4) naar Australië en Nieuw-Zeeland.

Tekst en fotografie: Petra van Rij

Ik wil rust, ik wil geen agenda, ik wil de zon op mijn huid, ik wil naar plaatsen waar Hans is geweest en ik wil bovenal genieten van mijn meiden. De afgelopen vier jaren heb ik veel van ze gemist. Toen vocht ik voor mijn leven, letterlijk, want toen Hans doodging, wilde ik ook dood – dat leek me wel zo makkelijk. Nog één nachtje slapen en dan is het zover, dan gaan we eindelijk, zoals de meisjes zeggen, “drie maanden ijsjes eten, zwemmen, en met z’n drietjes in het grote bed slapen”. Ruim acht maanden leefde ik met dit plan in mijn hoofd, morgen gaat het gebeuren. De deur in Terheijden heb ik voor drie maanden dichtgetrokken. Het hek van het kerkhof ook. Ik heb Hans gevraagd goed op ons huis te passen. En op ons. Hij krijgt het nog druk.

een feestje waard is, constateer ik zodra ik naar mijn mooie moppies kijk; of ze nu allebei in het vliegtuig met hun hoofd op mijn been liggen te slapen, of in het zwembad gieren van pret. Maar we nemen eerst nog een duik. Het is tenslotte 35 graden en Hans vindt het vast niet erg als ik een dagje later proost op ons!

... Een week later ...

We hit the (scenic) road En wat voor een: een prachtige route met veel bochten, borden die waarschuwen voor overstekende kangoeroes en vallende rotsblokken, en met adembenemende uitzichten over de Coral Sea, ten noorden van Cairns. Anderhalf uur zullen de slordige zestig kilometer naar Port Douglas in beslag nemen en anderhalf uur genieten we van deze waanzinnige kustweg. Eigenlijk moeten we richting het zuiden rijden, waar we over zeven weken vanuit Melbourne naar Nieuw-Zeeland vliegen, maar dit plaatsje staat op mijn to-do lijst en dus rijden we een heel mooi stukje om.

... Een maand later ...

Op de grill, die aan de voorkant van onze camper hangt en eigenlijk is bedoeld om de klap van overstekende koeien, kangoeroes of kasuarissen op te vangen, reist de helft van onze vier uur durende tocht een vlinder met ons mee. Even denken we dat ➤

HANS HORREVOETS

Zeezeiler Hans Horrevoets was in 1997/1998 de jongste deelnemer aan de Whitbread Round the World Race, die nu de Volvo Ocean Race heet en elke drie jaar wordt gehouden. Tijdens de editie van 2006 sloeg hij voor de kust van Engeland overboord. Horrevoets werd wel teruggevonden, maar reanimatie baatte niet meer.

Touch down (under)

Na een reis van 36 uur arriveren we in Cairns, Australië. We halen de camper op. Morgen gaan we kampeerspullen kopen. En een fles wijn. Die jetlag is dan wel over en ik heb nog wat te vieren: de dag waarop ik precies tien jaar geleden Hans ontmoette. En dat dat

Ik wil bovenal genieten van mijn meiden.

Op één dag na zijn we iedere dag buiten geweest.

Drie maanden met z'n drietjes in het grote bed.

mama juni 2011

Die doen we morgen!

Ik ben het zat om alles alleen te moeten uitstippelen en te beslissen wat we allemaal zullen doen

We zijn hier toch om te zwemmen?!

hij dood is en door de wind tegen de auto wordt gedrukt, maar hij leeft en verlaat ons na een paar uur. Het weer is slecht. Een prima dag dus om een heel stuk te rijden, met uitzondering van de momenten waarop ik geen hand voor ogen kan zien. Tjzus, wat kan het hier stortregenen! De borden langs de kant van de weg begin ik steeds beter te begrijpen. Teksten als *Rest or R.I.P.*, *Break the drive to survive* en *Revive B4 2 late* maken je continu alert op het feit dat je je koppie erbij moet houden. De wegen lijken hier eindeloos, bestaan slechts uit twee banen en regelmatig kun je niet verder omdat ze compleet onder water staan.

Het is nog vroeg in de middag, de zon breekt door, en ik heb de meisjes het zwembad beloofd in ruil voor lief zijn in de auto. We staan nog niet geparkeerd of ze willen hun zwembroeken aan, vleugels om en duikbrillen op. Ik moet mee want ze mogen in dit land nagenoeg niks zonder *parental supervision*. Het water is minstens 25 graden, Bobby en Kit boffen: mama gaat mee zwemmen. Als rond twee uur de zon wat feller wordt, durf ik zelfs mijn schouders boven het water uit te laten komen en lig ik even later heerlijk met de Lonely Planet op een stretcher, terwijl de meisjes verder bubbelen. De tekst gaat grotendeels over *trampen* (wandelen/hiken), en dan hebben ze het meteen over routes van drie tot vijf dagen. Ik stel de meisjes voor zo'n tochtje te gaan doen, ze schrikken allebei – we zijn hier toch om ijsjes te eten, te zwemmen en met z'n drietjes in het grote bed te slapen?

's Avonds stort ik me wederom op de te vervolgen route. Ik heb het gehad met het bladeren door de Lonely Planet en campinggidsen. Ik pak de TomTom erbij, voer alle trajecten in, noteer de afstanden (dat doen ze in Australië in uren, niet in kilometers) en schuif wat heen en weer met de plaatsjes die we zullen aandoen. Na drie uur puzzelen ben ik uitgeteld. Ik heb zin om een potje te huilen. Ik ben het zat om alles alleen te moeten uitstippelen en te beslissen wat we allemaal zullen doen. Ik ben moe, en ik wil even een paar dagen een vaste stek.

... Na twee maanden ...

Het is vreemd om in Melbourne te zijn. We lopen waar Hans en ik een kleine vijf jaar geleden ook liepen. Ik maak foto's van dezelfde highlights, maar nu zijn het foto's met twee meisjes van vier en zes jaar oud. Ongelofelijk dit. Onbegrijpelijk ook. Hier sta ik dan, midden in Melbourne, zonder Hans, zonder een dikke buik, zonder een peuter van zestien maanden, maar met twee mooie moppies, mijn eigen vlees en bloed, Hans z'n vlees en bloed. Ik herinner me alles feilloos en voel me verdrietig en sterk tegelijk. Hier zijn we dan, met z'n drietjes, net als toen en toch heel anders.

Ik heb dezelfde laptop bij me als vijf jaar geleden en bekijk de foto's. Honderden foto's van papa en dochter – achteraf gelukkig, want die hebben we tenminste. Ze staan er allemaal nog op, tot en met de stop-over in New York, daarna stopt het digitale fotoalbum. Tranen stromen over mijn wangen. Wat is er gebeurd? Bijna vijf jaar voorbij. Hans is dood. Het is echt waar. En ik leef. Ik leef en ik ben hier, in het land dat we samen nog zouden ontdekken in de jaren die voor ons lagen, omdat er toen geen tijd was vanwege alle zakelijke verplichtingen. We wilden over de Great Ocean Road rijden, maar we kwamen niet verder dan een dag strand in St. Kilda, een bezoek aan het Melbourne Museum en een wandeling langs de Yarra River. Nu ben ik

weer hier. Ik geniet, tussen de tranen door, van onze kanjers. Ik hoop dat ze zich later iets herinneren van deze reis. Weer zal ik het grotendeels alleen moeten onthouden, net als tijdens de Volvo Ocean Race, toen we zoveel hebben gezien en gedaan, maar waarover ik nagenoeg met niemand herinneringen kan ophalen. Morgen vliegen we naar Auckland, waar Hans in 1998 is geweest, en vervolgen we onze reis in Nieuw-Zeeland.

Met een Nieuw-Zeelandse Chardonnay in mijn hand en luisterend naar de muziek van de burens kijk ik door de camperdeur naar mijn mooie dochters. Ze liggen te slapen na een dag van autorijden en spelen op het strand. Ik ben trots op ze en realiseer me hoe goed ze het doen. Ze spelen lief samen, eten goed, laten zich entertainen door wildvreemde mensen, gaan mee winkelen (mits er een ijsje op het programma staat) en slapen top. Dat buitenleven doet wonderen. Ze sjouwen met zand, stenen en takken, klimmen in speeltuinen en spelen meerdere malen per dag vadersje-en-moedertje, waarbij vader dood is en moeder soms ook. Ik geniet van ze, en van het feit dat ze zoveel aan elkaar hebben. Thuis is het weleens anders.

Verder mijmerend, blijft het me verbazen dat we met onze camper nooit eens naast een lekkere single vent terecht komen, wel naast (op het eerste gezicht) gelukkig ogende gezinnen. Ook naar en van wasgelegenheid, *camp kitchen*, speeltuin of zwembad kom ik niks tegen dat me ook maar een fractie beweegt in de richting van een gesprek met iemand van het mannelijke geslacht. Sta ik op de verkeerde plaatsjes, is het niet het juiste seizoen, kamperen knappe mannen niet, of staan de sterren gewoon ongunstig? Waar zijn die heerlijke, sportieve, zonzverbrande mannen die met een koud glas wijn naar me toe komen, terwijl ik sta te koken? Die *surf dudes*, die na het vertonen van hun kunsten op de golven op me aflopen om mij ook te leren op zo'n plank te staan, me daarbij steeds aanraken zodat ik niet val? Ik snap er niks van en vermoed dat het bij dromen blijft als ik straks weer tussen mijn dochters kruip.

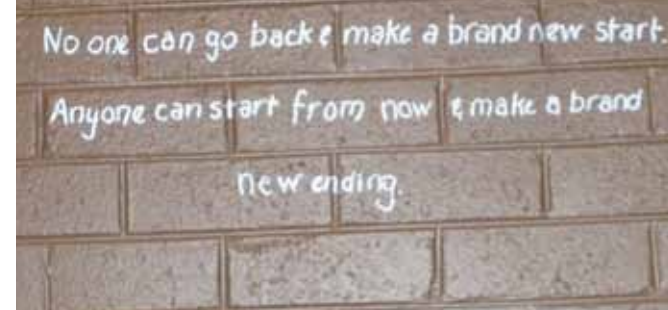
... Na drie maanden ...

Onze laatste dag gaat voorbij met auto rijden en tassen pakken. Wat is de tijd gevlogen, wat hebben we het fijn gehad, met een lach, met een traan. In drie maanden hebben we 8500 kilometer gereden en tweeënveertig plaatsjes bezocht. We hebben leren kamperen, twee verjaardagen gevierd, geweldige mensen ontmoet, zon en regen gehad. We hebben gehuild, ruzie gemaakt, zijn (flauw)gevallen, hebben gelachen en genoten. Van het land, van het niks hoeven, van elkaar. We hadden één keer een lege accu (mijn schuld), hebben een laptop met kuren (ook mijn schuld), hadden de vlam in het verlengsnoer (echt niet mijn schuld), en de TomTom begaf het eventjes, maar die kon ik resetten. We kunnen heel goed links rijden zonder de ruitenwissers en de richtingaanwijzers door elkaar te halen, hebben een gasfles verwisseld, heel vaak ULP getankt (de tel ben ik kwijt) en megaveel ijsjes gegeten (die tel ben ik ook kwijt). Op één dag na zijn we iedere dag buiten geweest, we hebben kangoeroes gevoerd, koola's saai gevonden, walvissen gespot en we werden verliefd op Flipper. We hebben een waanzinnige reis gemaakt, naar twee – voor ons – bijzondere landen. De enkelbandjes die we al de hele vakantie dragen, gaan binnenkort af, maar de belletjes laten we af en toe rinkelen. Wie weet komt er dan een vliender aangefladderd als ik hulp nodig heb bij het vinden van de route... 📍

Pff, best harde wind!

Ik ben trots op mijn mooie dochters en realiseer me hoe goed ze het doen

Thuis is het weleens anders...

